

ת"פ 8685/05/15 - מדינת ישראל נגד ליאור טואיטו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8685-05-15 מדינת ישראל נ' טואיטו
בפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ליאור טואיטו

הנאשם

נ ו כ ח י מ :

ב"כ המאשימה - עו"ד אלברט זמנסקי

ב"כ הנאשם - לירון בקרמן

הנאשם - התייצב

הכרעת - דין

מבוא

1. כתב האישום מייחס לנאשם תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים, עבירות לפי סעיפים 192 ו-380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. בזמן הרלוונטי היה המתלונן נהג הסעות ילדים ברכב מיניבוס מטעם עיריית תל אביב. הנאשם הוא אביה של קטינה שהייתה אז כבת 4 ומידי בוקר נסעה לגן בהסעתו של המתלונן.
3. מוסכם על הצדדים שבתאריך 3.12.14, התמהמה הנאשם ולא הוציא את ביתו בזמן להסעה. על רקע זה התפתח ויכוח בין הנאשם לבין המתלונן. הנאשם פתח את דלת הרכב ומשך את המתלונן בחוזקה מתוכו. עוד מוסכם כי מיד לאחר שהנאשם הוציא את המתלונן ממושב הנהג, הדרדר הרכב כשבתוכו לפחות ילד אחד. הרכב התנגש בקיר ונעצר. לרכב נגרם נזק בשווי 18,360 ₪ כמתועד בחוות דעת שמאי ובתמונות המצורפות לה (ת/5).
4. עיקר המחלוקת בין הצדדים נוגעת לעובדות שקדמו לפתיחת דלת הרכב ומשיכת המתלונן. למרות שאין חולק על העובדות המהוות עבירת תקיפה, טוענת ההגנה שהנאשם חוסה תחת טענת הגנה עצמית בשילוב עם טעות במצב דברים. מוסכם על ההגנה שהנאשם לא היה נתון בסכנה ולא הותקף על ידי המתלונן אלא שהסנגור מבקש לקבוע כי הנאשם חש עצמו מותקף וחש עצמו בסכנה ועל כן התגונן בכך שמשך את

המתלונן מחוץ לרכב. בנוסף חולקת ההגנה על השמעת דברי איום וחולקת על תוצאת התקיפה - חבלה בכף ידו של המתלונן ובשוק רגל שמאל.

5. לאחר ששמעתי את הראיות ועיינתי במוצגים, אני מקבלת את גרסת המתלונן במלואה וקובעת את העובדות בהסתמך על דבריו. אינני מקבלת את התיאור העובדתי לו טוען הנאשם, אולם גם לו קיבלתי את דבריו ואת עדותו לגבי מצבו הנפשי, לא היה בכך כדי לעורר ספק סביר ולזכות אותו בהגנה.

המתלונן

6. המתלונן העיד על כך שבתקופה הרלוונטית עבד כאחראי הסעות וכנהג בחברת מוניות שביצעה הסעות ילדים מטעם עיריית תל אביב. המתלונן העיד כי ביום האירוע הגיע לביתו של הנאשם סמוך לשעה שבע בבוקר וכי ברכב ההסעה כבר נמצאו בשלב זה שתי ילדות שאסף קודם לכן. בשעה היעודה הגיע לבית הנאשם ועל פי סיכום עם אשת הנאשם צפצף כך שבני הבית ידעו על בואו ויצאו. לאחר שהמתין וחזר על הצפצוף שלוש פעמים ומשבוששה הילדה לצאת, החל בנסיעה. על פי עדות המתלונן לאחר שהתקדם מטרים ספורים, הבחין בנאשם יוצא מביתו ושמע שהוא צועק לעברו "**אתה תמתין עד שאנחנו נצא, משלמים לך על זה**" (עמ' 15 ש' 19). בשלב זה עצר המתלונן והנאשם הגיע אל הרכב בצד של דלת הנהג, פתח את הדלת, משך את המתלונן תוך אחיזה במעילו הוציאו מהרכב והשליך אותו על רכב חונה. תוך כדי המעשים איים הנאשם על המתלונן ש"**יראה לו**" מי הוא. כתוצאה מכל שתואר נחבט המתלונן בגב וספג מכה בקרסול ימין. לדבריו מאחר והוצא מן הרכב בשעה שהרכב נמצא בהילוך נהיגה, החל הרכב להידרדר בנסיעה כאשר שתי הילדות בתוכו. המתלונן העיד על כך שקפץ במהירות לעבר הרכב, משך בבלם היד אך הרכב הספיק להגיע לקיר התנגש ונעצר.

7. עדותו של המתלונן מהימנה עלי. השוואת דברי המתלונן בתלונתו (נ/1) לעדותו בבית המשפט מעלה כי אין סתירות של ממש בין השניים. גם לאחר חקירה נגדית ממושכת, נותרה עדותו עקבית ויציבה ולא נגרע דבר ממהימנותו. הסתירה אליה הפנה הסנגור בסיכומיו לעניין יעד ההסעה (גן או בית ספר) איננה מהותית. לא נעלם מעיני כי בעימות (ת/3) אישר המתלונן שהתקדם כמה מטרים אולם בחקירתו הנגדית הסביר שהתקדם בנסיעה רק לאחר המתנה ועצר כשראה את הנאשם יוצא מהבית ולשמע את צעקותיו (עמ' 23 ש' 27). המתלונן שב והבהיר שלא התקדם בנסיעה כאשר הנאשם הגיע עם בתו ולא היה שלב שבו נסע תוך כדי ניסיון של הנאשם להעלות את הילדה לרכב (עמ' 2 ש' 14, ש' 23 וש' 31).

8. ניכר היה במתלונן שלא רצה להחמיר את מצבו המשפטי של הנאשם. המתלונן לא הגזים ולא העצים את האירוע ואף הבהיר שאיננו חפץ ברעתו של הנאשם (עמ' 18 ש' 11). המתלונן לקח אחריות גם על חלקו בוויכוח המילולי, אישר שדברי הנאשם הרגיזו אותו והודה שטעה כאשר בחר להגיב במילים לדברים שאמר הנאשם.

9. חיזוק לגרסת המתלונן נמצא בשפע בדברי הנאשם עצמו שכן הנאשם אישר את מרבית העובדות. הנאשם אישר את נוסח הוויכוח בין השניים, אישר העובדה שמשך את המתלונן מהרכב מבלי שקדמה לכך אלימות פיזית או מילולית מצד המתלונן (עמ' 37 ש' 15), אישר שדחף "חזק" את המתלונן (ת/2 בש' 16), אישר שהמתלונן נפל, ולא שלל גרסת המתלונן כי לאחר שמשך אותו מהרכב דחף אותו וגרם לנפילתו על רכב חונה (ת/3 ש' 38). הנאשם אישר שהתנצל באוזני המתלונן באופן מיידי ואף הביע חרטה על מעשיו (עמ' 32 ש' 12).

10. אני נותנת אמון בדברי המתלונן בשל עקביות גרסתו, הגיונה, כנותו ביחס לחלקו, חוסר רצונו להעליל על

הנאשם ולהחמיר אתו ובשל החיזוק העולה מדברי הנאשם ועל שום כל אלו אני קובעת כממצא עובדתי כי הדברים התרחשו באופן בו תיאר אותם המתלונן.

הנאשם

11. מול גרסתו הסדורה והבהירה של המתלונן, ניצבה גרסת הנאשם משתנה ומתפתחת, בלתי הגיונית ובסופו של דבר גם ללא הבסיס שיכול להקים טענת הגנה כלשהי.

12. היטב ברור להגנה שהרגע שבו משך הנאשם את המתלונן מחוץ לרכב והטיח אותו ברכב חונה מהווה תקיפה וכי הרגע שקדם לו, בו לכל היותר הסתובב המתלונן לכיוון הנאשם, אינו מהווה קרקע לצמיחתה של טענת הגנה עצמית. הנאשם טען שסבר שהמתלונן "**בא לתקוף אותי**" אבל לא היה בכוחו להסביר על שום מה בדיוק חשב שהמתלונן התכוון לתקוף מפני שגם לגרסתו המתלונן לא עשה דבר. הנאשם עצמו מסר דברים אלו בכמה הזדמנויות כאשר התייחס למעשי המתלונן. "**לא הרים עלי יד. הוא גם לא עשה שום דבר**" (עמ' 37 ש' 1), "**לא יודע להסביר, זו היתה סיבה מלחץ, מפחד, זה ענין של שנייה וחצי, לא יודע איך להסביר את זה**" (עמ' 36 ש' 23). אין לנאשם הסבר מדוע סבר שהוא מותקף ועל כן אין לו הגנה ולא היתה לו הגנה מאז הגרסה שהעלה במשטרה ועד שלב העדויות בבית המשפט. על מנת לייצר קו הגנה בכל זאת, עברו טענות הנאשם תהליך של תוספות ושינויים בדרך מחדר החקירות אל אולם בית המשפט. הטענה בצורתה המשופרת נסמכה על תחושת סכנה שקדמה לתקיפה, בשלב שבו עדיין היה הנאשם מצידו השני של הרכב. טענתו המאוחרת של הנאשם היא כי ניסה להעלות את בתו לרכב, בשתי הזדמנויות, אך המתלונן נעל את הדלת והתקדם בנסיעה באופן שגרם לנאשם לחוש מותקף ותחת סכנה (עמ' 31 ש' 20). על פי הטענה, תחת רושם זה, ניגש הנאשם אל צד הנהג ופתח את הדלת והבחין בתנועה של המתלונן. הנאשם הודה שלא נשקפה לו סכנה ושהמתלונן לא תקף אותו, אך בשל נסיעת המתלונן בזמן שניסה להעלות את הילדה לרכב, ובשל היותה של ההתנהגות זו בלתי סבירה ובלתי צפויה, פירש את התנועה שעשה המתלונן ברגע פתיחת הדלת ככזו שמעמידה אותו בסכנה. לפיכך, ביקש הנאשם לקבל גרסתו כי דימה לחשוב שהוא בסכנה.

13. אני דוחה את גרסת הנאשם ביחס לתקיפה באמצעות הרכב וביחס לתחושת הסכנה משני טעמים.

האחד - במישור העובדתי אינני מקבלת את גרסתו כי ניסה להעלות את הילדה פעמיים לרכב והמתלונן התקדם בנסיעה והעמיד את הנאשם ואת בתו בסכנה.

השני - במישור המשפטי אין בטענה כדי להקים טענת הגנה עצמית ממשית או מדומה.

דחיית הטענה במישור העובדתי

גרסתו של הנאשם כבושה, בלתי מהימנה ובלתי סבירה.

14. **גרסה כבושה** - בעדותו בבית המשפט סיפר הנאשם לראשונה על קיומם של שני ניסיונות שעשה להעלות את בתו לרכב אשר במהלכם המשיך המתלונן בנסיעה באופן שגרם לו לחוש מותקף ותחת סכנה. לראשונה בבית המשפט תיאר שהניח את ידו על ידית פתיחת דלת הרכב. לראשונה תיאר כי הנאשם נעל את הדלת (באמצעות ידית הפתיחה שרק לו יש שליטה עליה מתוך הרכב). לראשונה תיאר שבכל אחד משני הניסיונות להעלות את הילדה לרכב המתלונן התקדם בנסיעה. התרשמתי שהגרסה החדשה נוצרה באיחור מתוך ניסיון לייצר טענת הגנה יש מאין, מבלי שהונח לה בסיס בחומר הראיות שנאסף בחקירה המשטרית.

בהודעה הראשונה של הנאשם (ת/1) אין כל אזכור לניסיון מצד הנאשם להעלות את ביתו להסעה, להפך

הנאשם טען שהמתלונן הוריד את הילדה והמשיך בנסיעה (ת/1 ש' 11).

בהודעתו השניה של הנאשם (ת/2) אין שום אזכור לניסיון להעלות את הילדה להסעה. בהודעה זו חזר הנאשם וביקש לתלות ההגנה ברגע בו הסתובב המתלונן ובו טעה לחשוב שהוא תוקף אותו. לדבריו תפס את המתלונן בידיו "מהבהלה והלחץ דחפתי חזק מכיוון שחשבתי שהוא תוקף כי גם אני נבהלתי" (ת/2 ע' 1 ש' 16).

בעימות (ת/3) מוזכר ניסיון אחד להעלות את הילדה לרכב אך לא נטען שהמתלונן נעל את הדלת והתקדם בנסיעה. בעימות הלין הנאשם באופן כללי על חוסר זהירות מצדו של המתלונן ועל כך שאינו מבחין בילדים בקרבת הגלגלים. צירוף המילים "עוד פעם היתה ליד הגלגלים" הוא כללי ומתייחס לטענות לענין חוסר הזהירות מצד המתלונן והנאשם אינו קושר אותו לניסיון להעלות את הילדה לרכב (ע' 2 ש' 16).

בעדותו ובחקירתו הנגדית לא הציג טעם בכלל ולא טעם סביר לכבישת הגרסה ולשינויים שעברה. שינוי הגרסה, ללא הסבר, פוגם קשות במהימנותה.

15. גרסה בלתי מהימנה - לא רק שהגרסה המאוחרת שנבחרה היא גרסה כבושה, אלא שתוכנה עומד בסתירה לגרסאות הקודמות שהשמיע הנאשם במשטרה.

הבולטת בין הסתירות מתייחסת לסיבה בגינה סבר הנאשם שהוא זכאי להגנה עצמית. בבית המשפט טען כאמור שחש מותקף בחלקו הראשון של האירוע בעת שניסה להעלות את בתו להסעה. לעומת זאת, בהודעתו הראשונה במשטרה טען שחש מותקף דווקא בשלב המאוחר שבו פתח את דלת הנהג. לדבריו המתלונן "בא להסתובב, חשבתי שהוא בא לתקוף אותי, אז תפסתי אותו בשתי הידיים חזק" (ת/1 ע' 1 ש' 15-17).

גם בעימות ת/3 טען שתחושת הסכנה התעוררה לאחר שפתח את הדלת "תפסתי אותו מהידיים ומשכתי אותו חשבתי שהוא בא לתקוף אותי אבל בעצם זה לא היה נכון" (ת/3 עמ' 2 ש' 28).

סתירה נוספת מתייחסת לשלב הוויכוח עם המתלונן. האם לאחר שהנאשם פתח את דלת הרכב כפי שטען הנאשם בעימות (ת/3 ש' 17-18 ואזי אין כל טענת הגנה עצמית, אלא אלימות בעקבות הכעס שעורר הוויכוח בלבו של הנאשם) או שמא היה הוויכוח בשלב הראשון, כאשר הנאשם עדיין היה על המדרכה כפי שטען הנאשם בעדותו (ע' 31 ש' 12-13).

סתירה לגבי מיקום הילדה - הנאשם לא היה עקבי ביחס לשאלה היכן נמצאה בתו בעת ההתרחשות. בת/1 טען שהגן על עצמו מחמת הלחץ שהילדה בין הגלגלים (עמ' 2 ש' 16), בעימות ת/3 טען שהילדה היתה בין הגלגלים ולכן הוא עצמו הלך לצד השני של האוטו הניח את הילדה ופתח את דלת הנהג (עמ' 2 ש' 17). לעומת זאת בעדותו בבית המשפט מסר שבעת שפתח את דלת המתלונן, בתו היתה מוגנת ובמרחק מן הרכב (עמ' 39 ש' 26). הסתירה ביחס למיקום הילדה אינה שולית שכן ברור שאם הילדה במקום מוגן אין כל היגיון בטענת ההגנה עצמית שמבוססת על הדאגה לשלומה.

16. גרסה בלתי סבירה - מעבר להיות הגרסה גרסה כבושה וסותרת את קודמותיה, מדובר בגרסה אשר בחינתה מתוכה וכשלעצמה, איננה סבירה. אם אמנם חש הנאשם כי הוא מצוי בסכנה בשל כך שהמתלונן התקדם בנסיעה, אין כל היגיון לגשת לדלת הנהג ולפתוח אותה. התמודדות עם הסכנה שנובעת מהרכב, אינה מתיישבת עם הליכה אל הרכב המסכן ובוודאי שלא עם הוצאת הנהג. צעד כזה רק מגדיל את הסיכון. הנאשם עצמו אישר זאת כשהודה "עכשיו אני חושב מה שהייתי צריך לעשות - הייתי צריך לברוח ולהיכנס לבית ולא להגיע למצב הזה" (עמ' 32 ש' 20-21). ההסבר שנתן בעדותו "הוא סיכן אותי, תקף אותי, לכן באתי לו מהצד של הנהג" (עמ' 31 ש' 20) פשוט איננו הסבר הגיוני. גם ההסבר הנוסף,

לפיו ניגש הנאשם אל דלת הנהג בשביל לשמוע מה הנהג אומר ולהבין מה הוא רוצה (עמ' 30 ש' 23), אינו מסביר מדוע היה צורך לפתוח את דלת הנהג ולהוציאו בכוח החוצה.

17. התיאור האוטנטי שהושמע מפיו של הנאשם מופיע בסיומה של הודעתו הראשונה **ת/1** ותיאור זה, שעולה בקנה אחד בדיוק עם גרסת המתלונן, משקף לטעמי נכונה את הדברים. בסיום החקירה נשאל הנאשם אם יש לו דבר להוסיף והשיב "וואלה לאחר מעשה אני מתחרט, אבל שראיתי את הילדה התעצבנתי. אני מתחרט וביקשתי ממנו מיליון פעם סליחה" (עמ' 3 ש' 11). שריד לכך נותר גם בעדותו הראשית אז העיד "כאילו יצר הרע, לא יודע איך להסביר את זה את הקטע הזה" (עמ' 32 ש' 6). זוהי תמצית האירוע. הנאשם התעצבן הנאשם הגיב באלימות ומיד לאחר מכן הנאשם התחרט.

18. **אני דוחה את גרסתו העובדתית של הנאשם** שהיושני ניסיונות להעלות את בתו לרכב ואשר במהלכם התקדם המתלונן בנסיעה וסיכן אותו ואת בתו.

19. בנפול הטענה העובדתית, נותרת הודאתו של הנאשם בתקיפה ללא כל טענת הגנה מפני הרשעה. בכל זאת, למען הסר ספק והרבה למעלה מהצורך אתיחס בקצרה גם לפן המשפטי על מנת להבהיר כי גם לו היו הדברים כפי שתיאר אותם הנאשם (ולצורך זה אין חשיבות באלו מגרסאותיו) לא היה בכך כדי להקים לו טענת הגנה.

דחיית הטענה המשפטית- הגנה עצמית מדומה

20. הכרעה בקיומה של הגנה עצמית מדומה מחייבת בחינת תמונת המצב בעיניו של הנאשם. בשל היותן של העבירות המיוחסות לנאשם עבירות הדורשות מחשבה פלילית, די בטעות כנה, ביחס ליסודות ההגנה. הלכה פסוקה היא כי על הטוען להגנה המדומה להצביע על תשתית עובדתית שלפיה פעל מתוך שדימה לעצמו מצב דברים אשר שונה מן המצב העובדתי האמיתי (ראו פסק דינו של כב' השופט ח' מלצר בע"פ 746/14 **היילו נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים] (31.5.2016); וכן ראו, ע"פ 735/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים] (29.8.2013); ע"פ 6392/07 **מדינת ישראל נ' יחזקאל** [פורסם במאגרים] (30.4.2008)).

21. אינני מקבלת הטענה שהנאשם טעה טעות כנה וסבר שהוא מותקף (בין בגלל שהמתלונן הסתובב ובין בגלל שנסע בשלב שבו ניסה הנאשם להעלות את הילדה לרכב) וזאת בשל כל הטעמים שכבר נידונו בפרק הקודם. אלא שגם לו קיבלתי את המצע העובדתי על פי גרסת הנאשם שאכן המתלונן הסתובב או נסע וגם לו קבעתי שבכך טעה הנאשם בכנות לחשוב שהוא מותקף, לא היה בכך להקים טענת הגנה עצמית שכן גם בתנאים הטובים ביותר עבור הנאשם, לא התקיימו ששת התנאים המצטברים הנחוצים לביסוס טענת הגנה עצמית. התנאים כידוע הם:

א. **תקיפה** שלא כדין.

ב. **סכנה מוחשית** ולא ערטילאית.

ג. **מיידיות** - מעשה התקיפה היה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף התקיפה.

ד. האדם לא נכנס למצב **בהתנהגות פסולה**.

ה. **נחיצות** - לא ניתן היה להדוף את התקיפה בדרך פוגענית פחות. בפני העושה לא עמדו אלטרנטיבות אחרות (נחיצות איכותית) וכן העושה לא יכול היה לנקוט בכוח מועט יותר (נחיצות כמותית).

ו. **פרופורציה** - זהו תנאי נורמטיבי לפיו צריך להיות יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מהתקיפה. היחס שבין האמצעי למטרה.

22. על פי שלוש גרסאות הנאשם במשטרה, לא היתה תקיפה שלא כדין לא פיזית ולא מילולית, לא לפני שהגיע לעבר דלת הנהג ולא לאחר מכן. כל שטען הוא לתנועת סיבוב מצידו של המתלונן שגרמה לו לחוש תחת התקפה. הנאשם אישר שלמעט תנועת הסיבוב המתלונן לא ביצע תנועה אלימה כלשהי "**לא הרים עלי יד. הוא גם לא עשה שום דבר**" (עמ' 37 ש' 1). תנועת סיבוב איננה סכנה מוחשית. סיבוב הראש היא תגובה טבעית ומתבקשת לכך שהנאשם הגיע לעבר המתלונן ואף פתח את דלת הרכב. גם לו קיבלתי את גרסתו המאוחרת של הנאשם בעת עדותו, על פיה התקיפה היתה בשלב הקודם בעת שניסה לפתוח את דלת הרכב והמתלונן התקדם בנסיעה, הרי שלא היה כל צורך לגשת אל דלת הנהג לפתוח אותה ולהוציא בכוח את המתלונן. היתה לנאשם אלטרנטיבה הגיונית וסבירה בהרבה והיא לעזוב את המקום. היתה לנאשם אפשרות מידתית בהרבה להתמודד עם תחושת הסכנה והיא להתרחק יחד עם בתו. הנאשם עצמו הודה פעמים רבות שהדרך הנכונה היתה לסוב על עקבותיו וללכת לביתו (עמ' 32 ש' 20-21). במקום להתרחק, הנאשם במו ידיו החמיר את הסיטואציה והסלים את העימות בכך שניגש למתלונן פתח את הדלת ותקף אותו. משיכת הנהג מתוך הרכב לא היתה נחוצה, לא היתה מידתית ולא נדרשה באופן מיידי כדי לבלום תקיפה שגם לגרסת הנאשם כבר הסתיימה בשלב הקודם.

23. אין לי אלא להפנות בענין זה לדברים שנכתבו בע"פ 8208/07 **אלימלך נגד מדינת ישראל** (11.10.2010) ואשר יפים בדיוק לענייננו:

"יכולתו של המערער לסגת לביתו חייבה אותו לעשות כן וכבר נפסק כי כאשר עומדות בפני המתגונן שתי אפשרויות: נסיגה ממקום האירוע או לחלופין, עשיית שימוש בכוח קטלני כנגד התוקף, עליו לסגת מן המקום שאחרת לא תעמוד לו טענת הגנה עצמית"

איומים

24. בעת עדותו המתלונן לא זכר את דברי האיום אולם לאחר שזכרנו רוען (עמ' 16 ש' 20), העיד על כך שתוך כדי חילופי הדברים איים עליו הנאשם במילים "**אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק. אני אראה לך מי אני**". העובדה שהיה צורך בריענון זיכרון לאחר שחלפו כשנתיים מיום האירוע אינה פוגמת במהימנות. התרשמתי שהצורך בריענון זיכרון לא נבע מכך שהדברים לא התרחשו אלא בשל רצונו של המתלונן שלא להחמיר עם הנאשם ובשל כך שהתרכז בעיקר. העיקר מבחינת המתלונן היה אירוע האלימות.

25. נוסח המילים בהן השתמש הנאשם ואמירתן בסיטואציה שכוללת אלימות כלפי המתלונן עולה כדי עבירת איומים.

26. הנאשם כפר בהשמעת הדברים, אולם גם ביחס לעבירה זו אני נותנת אמון בגרסת המתלונן וקובעת כי הדברים נאמרו.

חבלה של ממש

27. סעיף 34 כד לחוק העונשין התשל"ז - 1977 אינו מספק הגדרה למונח 'חבלה של ממש'. מושג זה זכה לפרשנות מרחיבה למדי בפסיקה, אשר מבוססת על הגדרת המונח 'חבלה' שכן מופיעה בספר החוקים. חבלה היא "מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים". הפרשנות המקובלת בפסיקה לגבי חבלה של ממש היא שיש להוכיח חבלה אשר לה ביטוי מוחשי (ראו למשל ע"פ 1976/11 **ויספיש נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (ניתן ביום 21.11.11) וכן **י. קדמי** על הדין בפלילים - חלק שני 836 (1995)).

28. המתלונן העיד על כך שהנאשם משך אותו והוא נפל על רכב חונה. כתוצאה מכך נחבט בגב וקיבל מכה ברגל (עמ' 15 ש' 26,31). בעת העימות הטיח המתלונן בנאשם שמשך אותו מחוץ לרכב והפיל אותו על רכב חונה ואף דחף אותו בעורף לכיוון הרכב החונה. הנאשם לא הכחיש ורק השיב שאינו זוכר (**ת/3** עמ' 2 ש' 38). למתלונן נגרם מכאוב כתוצאה מן המכות היבשות ועל פי התעודה הרפואית שהוגשה בהסכמה (**ת/6**) קיבל יומיים מנוחה. באמור לעיל, יש כדי לענות על הגדרת החוק. במאמר מוסגר אציין כי בישיבת ההקראה בתאריך 24.1.16 לא כפר הנאשם באמצעות בא כוחו דאז בחבלות אלא טען שאלו נגרמו מנפילה לשיחים. המחלוקת הנוגעת לחבלות נולדה רק לאחר חילופי הסנגורים ערב שמיעת הראיות.

סוף דבר

29. הנאשם הודה בתקיפה ולא עומדת לו כל טענת הגנה. המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה לגבי העובדות והנסיבות המפורטות בכתב האישום, לרבות הימצאם של שני ילדים ברכב בעת שהדרדר, גם לגבי תוצאות התקיפה וגם באשר לעבירת האיומים. אני מרשיעה את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, א' כסלו תשע"ז, 01 דצמבר 2016, במעמד הצדדים